

Epilog

Simon Snow a făcut ceea ce venise să facă.

Ceea ce toți spuneau că va face într-o zi. Îl descoperise pe marele răufăcător. Ba erau chiar *doi*. Apoi îi nimicise.

Nu se așteptase să supraviețuiască după asta. Și nici nu *a făcut-o*.

Baz îi spusese cândva că totul era o poveste și că Simon era eroul. Dansau în acel moment. Se atingeau, iar Baz îl privea de parcă nimic nu le era imposibil, de parcă iubirea era inevitabilă.

Totul *era* o poveste. Și Simon *era* eroul. Salvase situația. De obicei, acesta e punctul în care se încheie poveștile. Cu toată lumea privind spre „și au trăiți fericiți până la adânci bătrâneți“.

Asta se întâmplă dacă încerci să rămâi după final. Atunci când momentul tău a venit și a trecut. Când ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Sala se întunecă, paginile devin albe.

Totul este o poveste, iar povestea lui Simon Snow s-a sfârșit.

1

Baz

Simon Snow e tolănit pe canapea.

Zilele astea, pe Simon Snow îl găsești tolănit pe canapea mai tot timpul. Își ține aripile pielose și stacojii strânse la spate, de parcă ar fi o pernă, iar în mână îi atârnă o doză de cidru ieftin.

Obişnuia să țină o sabie în felul ăsta. De parcă era atașată de el.

În Londra este, în sfârșit, vară. Am învățat fără încetare – examenele sunt săptămâna viitoare, iar eu și Bunce suntem îngropați în cărți. Ne prefacem că Simon învață și el pentru examene. Aș putea să pun pariu că n-a fost la universitate de săptămâni întregi. Nu s-a ridicat de pe canapea decât ca să meargă să cumpere chipsuri și cidru. Își leagă coada în jurul taliei și-și ascunde aripile sub un impermeabil cafeniu îngrozitor. Zici că-i Quasimodo. Sau un exhibiționist. De parcă trei copii se ascund într-un tren și se prefac că sunt un lăbar.

Ultima data când l-am văzut pe Snow fără aripi și coadă a fost când Bunce abia ajunsese acasă de la un curs. Fără să-și dea seama, aruncase o vrajă de camuflare asupra lui, iar el se dezlănțuise asupra ei. „Pentru numele lui Dumnezeu, Penny, o să-ți spun eu dacă vreau magia ta!”

Magia ei.

Magia mea.

Nu cu mult timp în urmă, *lui* îi aparținuse toată magia.

El fusese Alesul, nu? Cel mai puternic. Cel mai magic.

Eu și Bunce nu-l lăsăm niciodată singur, dacă putem. Mergem la cursuri, învățăm. (Asta *facem* noi. Asta *suntem* noi.) Însă întotdeauna unul dintre noi este prin preajmă. Îi facem lui Snow ceai pe care nu-l bea, îi oferim legume pe care nu le mănâncă, punem întrebări la care nu răspunde...

Cred că urăște prezența noastră în majoritatea zilelor.

Cred că urăște prezența *mea*. Poate ar trebui să pricep aluzia...

Totuși, Simon Snow a urât întotdeauna prezența mea, cu numai câteva excepții recente, dulci-amărui. Într-un fel, expresia feței lui când intru în cameră (de parcă tocmai și-a amintit ceva groaznic) este singurul lucru care încă mi se pare familiar.

L-am iubit în situații mai rele. L-am iubit fără speranță...

Deci ce contează și mai puțină speranță?

— Cred că mă duc să-mi iau curry, spun eu. Vrei ceva?

Nu-și mută privirea de la televizor. Încerc din nou.

— Vrei ceva, Snow?

Acum o lună, m-aș fi dus și i-aș fi atins umărul. Acum trei luni, l-aș fi sărutat pe obraz. În septembrie anul trecut, când el și Bunce s-au mutat în apartamentul ăsta, aș fi fost nevoit să-mi dezlipesc buzele de ale lui ca să pun întrebarea, iar el poate că nici nu m-ar fi lăsat să termin.

El clatină din cap.

2

Simon

Maya Angelou¹ spunea că atunci când cineva îți arată cine este, ar trebui să-l crezi.

Am auzit asta într-o emisiune motivațională. A început imediat după *Lege și ordine* și nu am schimbat postul.

Când cineva îți arată cine este, crede-l.

Asta o să spun când o să mă despart de Baz.

Mă despart eu, ca să nu fie nevoit el s-o facă.

Îmi dau seama că vrea să pună capăt relației. Îmi dau seama după felul în care mă privește. Sau după felul în care *nu* mă privește, pentru că dacă ar face-o, ar fi nevoit să admită că s-a împovărat cu un idiot. Cu un ratat absolut.

Baz e la universitate acum. Prosperă.

Și e la fel de chipeș ca întotdeauna. (*Mai* chipeș ca întotdeauna. Mai înalt, mai îndrăzneț, cu barbă oricând își dorește una. De parcă adolescența continuă să-i ofere atuuri.)

Tot ce s-a întâmplat anul trecut...

Toate întâmplările cu Magul și cu Monotonul l-au făcut pe Baz să fie și mai mult persoana care trebuia să fie. Și-a răzbunat mama. A rezolvat misterul care planase asupra

¹ Poetă, activistă pentru drepturile civile și autoare americană.

lui de când avea cinci ani. A demonstrat că este bărbat și magician.

A demonstrat că avea *dreptate*: Magul era într-adevăr malefic! Iar eu chiar m-am dovedit un impostor – „cel mai nașpa Ales dintre toți aleșii“, exact cum obișnuia să spună Baz. A avut dreptate în legătură cu mine de la bun început.

Când cineva îți arată cine este, crede-l.

Când cineva o dă total în bară – insul ăla este un ratat absolut.

Nu știu cum să fac să fie mai clar pentru el. Zac aici pe canapea. N-am niciun plan. N-am nicio promisiune. Și asta-i ceea ce *sunt*.

Baz s-a îndrăgostit de cel care *am fost* – o putere și un potențial de necontrolat. Bombele nucleare nu sunt altceva decât potențial.

Acum sunt ceea ce vine după.

Acum sunt broasca cu trei capete. Precipitațiile radioactive.

Cred că Baz ar fi luat decizia să ne despărțim până acum dacă nu i-ar fi părut rău pentru mine. (Și dacă nu ar fi promis să mă iubească. Magicienii se agață de onoare.)

Așa c-o s-o fac eu. Pot să fac asta. Odată, un orc-spinos mi-a săgetat un ac în umăr, iar eu l-am scos cu dinții. Rezist în fața durerii.

Eu doar...

Îmi doream mai multe nopți ca asta. Ca el să fie în aceeași cameră cu mine, să-mi aparțină măcar așa, la suprafață.

N-o să mai fiu niciodată cu cineva ca Baz. Nu *există* o altă persoană ca el. E ca și cum ai avea o relație cu cineva scos dintr-o legendă. E un vampir eroic, un magician înzestrat. E mortal de chipeș. (Obișnuiam să fiu și eu o persoană scoasă dintr-o legendă. Eram Prevestit, știi? Obișnuiam să fac parte din tradiția orală.)

Îmi doream mai multe nopți ca asta...

Dar urăsc să-l văd pe Baz cum suferă. Urăsc să fiu motivul pentru care suferă.

— Baz, zic eu.

Mă ridic în capul oaselor și las jos doza de cidru. (Baz detestă cidrul, chiar și mirosul lui.)

El stă în dreptul ușii de la intrare.

— Da?

Îmi înghit nodul din gât.

— Când cineva îți arată cine este...

Penny dă buzna chiar atunci și-l lovește pe Baz cu ușa.

— Pentru numele lui Crowley, Bunce!

— M-am prins!

Fata își lasă ghiozdanul jos. Poartă un tricou mov lăbărțat, iar părul șaten-închis îi este strâns într-un coc dezordonat în vârful capului.

— De ce te-ai prins? întreabă Baz încruntat.

— *Noi* – face semn spre Baz și spre mine – o să mergem în *vacanță*!

Îmi frec ochii cu palmele. Sunt somnoroși, deși sunt treaz de câteva ore.

— Nu merg în vacanță, mormăi eu.

— În America! insistă ea.

Îmi împinge picioarele de pe canapea și se așază pe brațul ei, cu fața spre mine.

— S-o vedem pe Agatha!

Baz izbucnește în râs.

— Ha! Agatha știe că venim?

— Va fi o surpriză! spune Penny.

— *Surpriză!* fredonează Baz. *Au venit fostul tău iubit, iubitul lui și fata aia care nu ți-a plăcut niciodată prea mult!*

— Ba mă place! zice Penny insultată. Doar că nu-i o persoană exuberantă.

Baz pufnește.

— Părea foarte exuberantă în legătură cu plecatul din Anglia și cât mai departe de magie.

— Sunt îngrijorată în privința ei, dacă vrei să știi. Nu mi-a răspuns la mesaje.

— Pentru că nu te *place*, Bunce.

Ridic privirea spre Penelope.

— Când ai vorbit ultima dată cu Agatha?

— Acum câteva săptămâni. În mod normal, mi-ar fi răspuns la mesaje până acum. Chiar dacă numai ca să-mi spună s-o las în pace. Și n-a postat la fel de multe poze cu Lucy (asta-i cățelușa Agatheii) pe Instagram. Cred că se simte singură. Deprimată.

— Deprimată, repet eu.

— Așadar, asta-i o vacanță sau o intervenție? întrebă Baz.

Se sprijină de ușă cu brațele încrucișate; are mânecile cămășii suflecate. Arată mereu de parcă e într-o reclamă pentru ceasuri scumpe. Chiar și atunci când nu poartă unul.

— De ce nu poate fi ambele? vrea Penny să știe. Mereu am vrut să străbatem America cu mașina.

Baz își înclină capul.

— Chiar așa?

Penny se uită la mine și zâmbește.

— Eu și Simon am vrut.

Are dreptate, am vrut. Și pentru un moment, pot să-mi imaginez: toți trei, accelerând pe o șosea – ba nu, pe o *autostradă* – într-o decapotabilă veche. Eu șofez. Toți avem ochelari de soare. Ascultăm The Doors și Baz se plânge de asta. Dar are cămașa descheiată până la buric, așa că eu nu mă plâng de nimic. Cerul e imens și albastru și plin de lumini. *America...*

Aripile îmi tremură. Așa se întâmplă acum când nu mă simt confortabil.

— Nu putem să mergem în America.

Penny îmi trage un șut.

— De ce nu putem?

— Pentru că nu voi trece niciodată de securitatea aeroportului.

Coadă mi-e strivită în mare parte sub mine, însă îi arunc vârful în jurul coapsei ca să-i amintesc că-i acolo.

— O să te *învelesc* cu magie, spune ea.

— Nu vreau să fiu învelit cu magie.

— Am lucrat la o vrajă nouă, Simon, e o frumusețe...

— Opt ore într-un avion, cu aripile strânse...

— Noua vrajă le face să dispară, zâmbește ea cu toată gura.

O privesc uimit.

— Nu vreau să dispară.

Asta-i o minciună. Vreau să *scap* de ele. Vreau să fiu eu însumi din nou. Vreau să fiu liber. Dar... nu pot. Nu încă. Nu pot să explic de ce. (Nici măcar mie însumi.)

— Temporar, spune ea. Cred că vraja le va face să dispară doar o vreme, până când îi trece efectul.

— Cum rămâne cu asta?

Îmi mișc coada încă o dată.

— Va trebui să folosim o altă vrajă. Sau poți s-o îndeși în pantaloni.

America...

Nu am crezut niciodată c-o să ajung în America – poate numai dacă ar fi trebuit să mă duc pe urmele Monotonului acolo.

— Treaba e că... am cumpărat deja biletele! zice Penny morfolindu-și buza de jos și strâmbând din nas, de parcă e rușinată și totodată entuziasmată.

— Penelope!

E o idee proastă. Sunt *înaripat*. Și lefter. Și nu doresc să fiu părăsit de iubitul meu în fața Statuii Libertății. Aș prefera să fiu părăsit aici, mulțumesc. Și nici nu știu să șofez.

— Nu putem, pur și simplu...

Ea începe să cânte „Don't Stop Believing“. Care cu greu poate fi considerat imnul național al Statelor Unite, totuși fusese cântecul nostru preferat în anul trei, când am spus prima dată că o să facem într-o zi această călătorie, după ce o să câștigăm războiul.

Ei bine... am câștigat războiul, nu? (Nu m-am gândit niciodată ca asta însemna să-l omor pe Mag și să-mi sacrific propria magie, dar practic este tot un câștig.)

Penny îmi spune să „mă agăț de acel sen-tiii-meeent“. Baz ne privește din dreptul ușii.

— Dacă ai cumpărat deja biletele..., zic eu.

Penny țopăie în picioare pe canapea.

— Da! Mergem în vacanță! Se oprește și se uită la Baz. Te bagi?

El încă mă privește.

— Dacă voi credeți c-o să vă las să hoinăriți singuri într-o țară străină, în special în climatul ăsta politic...

Penelope țopăie iarăși.

— America!